

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

2019. április 15.

Nyíregyháza

Nagyheti sorozat 1. nap

Cím "Szimpatizáns" hívőtől a hitvalló követőig

„**Péter ezalatt kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: „Te is a galileai Jézussal voltál.”**⁷⁰**Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: „Nem tudom, mit beszélsz.”**⁷¹**Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: „Ez a názáreti Jézussal volt.”**⁷²**Ő ismét tagadta, mégpedig esküvel: „Nem ismerem azt az embert.”**⁷³**Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: „Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a kiejtésed is árulkodik rólad.”**⁷⁴**Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert.” És nyomban megszólalt a kakas.**⁷⁵**Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: „Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.”** Mt 26,69-75

Drága Gyülekezet!

Egész héten Máté evangéliumából olvassuk esénként Isten drága Igéjét. Nagyheti sorozatunkban a szenvedés történet utolsó képkockái jelennek meg estéről-estére. Mindegyik stáció egy-egy momentumot tár elénk, melyben nem csupán Jézus utolsó óráit láttatja meg velünk, hanem láthatjuk a tanítványi kör, néhány személy, valamint a tömeg viselkedését. Amit jó látni az evangéliumi beszámolóból, hogy Jézus, akit elfognak, bilincsbe vernek, akit rabként kezelnek, mégis ura a helyzetnek, s minden a szerint történik, ahogy az Atya elrendelte. Nem Júdás, az áruló, nem a papok, írástudók, nem a templomőrség, nem a katonák uralják a helyzetet, tartják kezükben a történéseket, hanem minden az Atya akarata szerint történik. Jézus Krisztus pedig az Atya akaratába belesimulva engedelmeskedik a halálig, egészen a kereszthalálig. Minden úgy történik, ahogy meg van írva, ahogyan azt a próféták megírták, ahogy az évszázadokkal korábbi tudósításokban jelezték. Mindez azt mutatja, hogy Isten kézben tartja a dolgokat, kezében tartja a történéseket, ura a helyzetnek. Jézus pedig engedelmeskedve az Atyának a te meg az én életemet szem előtt tartva

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

készül arra a világot megrendítő dologra, ami a te meg az én életemet megváltoztathatja. De miért is van szükség ezekre az eseményekre? Azért, mert az ember egész élete szüntelen tagadás, istentelenség. Ahogy Pál apostol fogalmaz: „**Mert amikor még erőtlenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekekért.**” Róm 5,6. Nem csak Istentől távol élőként tagadtam Őt és volt az egész életem istentelen, hanem az Igét hallgatva, gyülekezetbe járva, de nem döntve személyesen Jézus Krisztus mellett is nem vállaltam fel az ő nevét az iskolában, a családomban, a környezetemben, a barátaim előtt. Hallgattam én az Igét, ott voltam én a gyülekezetben, jártam rendszeresen igei alkalmakra, de nem volt bennem az a hatalmas fordulat, ami meg volt Pálban, vagy éppen később Péterben. Ott voltam minden pénteken, az ifjúsági órán, ott voltam minden vasárnap az istentiszteleteken, de úgy gondoltam belefér szombatoként a korona diszkóban egész éjszakán át tartó bulizás és minden, ami azzal jár. Éket vert a hétvégémbe a szombat éjszaka, s így éket vert a szombat éjszakai kicsapongó élet az igehallgatásba, a gyülekezeti közösségbe. Amíg nem égett a szívem Jézusért, amíg nem volt a szívem teljesen az

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Övé, addig szüntelen tagadás és istentelenség volt jellemző az életemre. Ebből az istentelen, tagadó, kettős életből volt szükségem megtérésre, új életre. Mint ahogy sokunknak sok minden megfér az életébe az Ige mellett, a gyülekezet közössége mellett. Ahogy egyszer egy magát hívőnek nevező fiatal elmondta, „*ő olyan szomorú, hogy az a lány, akivel most együtt él, nem hívő*”. A legnagyobb szomorúság nem az, hogy nem hívő, hanem, hogy ilyen van, s nyilvános tagadása az Istennek, az igeszerű életnek. Milyen szomorú, hogy fel sem ismeri az ilyen „hívő”, hogy felemás iga és teljesen immunis lett arra, hogy együtt él valakivel. Mennyire megférnek dolgok az emberek életében. A hívő közegben sokan olyan nagyszerű hívők, olyan áhítatosan beszélnek, hallgatják az Igét, de egyébként pedig olyan sok minden megfér az életükben. Ahogy Péternél is látjuk. Abban a hívő közegben az életét is adta volna – mert tudta, hogy ott nem kell az életét adni –, fogadkozik, a legnagyobb, legelszántabb, legbátrabb hívő, de mihelyst egy másik közegbe kerül, azonnal tagad. Teljes mellszélességgel kiáll Jézus mellett, elszánt, hogy megvédje, de ebből a védelemből tagadás lesz. Hősködik, de a hősből elbukott ember lesz. Miért? Mert

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Péter életében még nem játszódtott le az, aminek le kell ahhoz, hogy Jézus tudja őt használni. Ha megférnek dolgok az emberi szívben, az ember életében, ha hősködik, de szíve nem Jézusért ég, és teljes szíve nem Jézusé, akkor nem tudja Jézus őt használni. Könnyebb fogadkozni, mint Vele élni. Olyan nagy szomorúságot okoz, hogy megférnek dolgok az emberek életében. Egy kis lekopogás, egy kis babonáság. Már fel sem tűnik, annyira kettős életet él. Egy kis asztrológia, egy kis horoszkóp, kicsapongó élet, egy kis függőség, egy kis alkohol, egy kis pornó, egy kis bűn itt, meg itt, meg itt. Úgy megférnek dolgok. S tudjátok a legnagyobb fájdalom, hogy a vallásos ember életében fér meg a legtöbb minden. A trágárság, a kétértelműség, a káromkodás, az „apróbetűs” csalás, a kegyes hazugság, a szent cél miatti lopás. Sokakat a jó szándék vezérel, ahogy Pétert is a jó szándék vezérelte, amikor fogadkozott a hívő közegben, de milyen lett a hitvalló élete egy másik környezetben? Olyan „lufi” Jézus követő volt. Úgynevezett „lufi keresztyén”. Van nagy lufi, van nagy elhatározás, van nagy fogadkozás, áhítatos szöveg, de nincsenek meg az alapok, nincse-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

nek meg a feltételek, mert a szív a romlott. Ahogy Jeremiás fogalmaz: „**Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan...**” Jer 17,9. Péter szíve is javíthatatlan volt, mint ahogy mindannyiunké. Ne legyen e felől kétségünk. Nem generálózásra van szükségünk, nem a szívünket kell egy picit toldozgatni-foltozgatni, egy kicsit becsületesebbé, hívőbbé válni, hanem egy teljesen új szívre és új életre van szüksége az embernek.

Drága Gyülekezet!

Ma elsősorban a Péter szívűekhez szeretnék szólni ezen a mai estén. Általában ez a két féle ember van a gyülekezetünkben. Sajnos kevés a „betévedt” ember, aki keres valamit. Ritkán hívünk olyan embert a környezetünkből, akik távol vannak az Úrtól, de szeretnénk, ha ő is megismerhetné Jézus Krisztust, ha ő is hitre jutna, megváltozna az élete. Sok esetben elégedettek vagyunk a magunk életével, „én a helyemen vagyok”, aztán, hogy mi történik a másikkal, az legyen az ő gondja, vagy egy másik hívőé. Szóval ritkán szólítunk meg, hívünk tudatosan evangélizációra embereket a munkahelyünkről, a családukból, a baráti társaságunkból. Ezért

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

ma nem a keresőket, hanem elsősorban azokat szeretném megszólítani, akik itt vannak alkalomról alkalomra, hallják az Igét, járnak gyülekezetbe, de az életükbe az Ige mellett mégis sok minden megfér, sok minden belefér. Azokhoz, akik úgy érzik, a hívő életük meghasonlik, mert a gyülekezeti életben minden rendben megy, a hívő közegben könnyű fogadkozni, de a világban, mikor alkalom nyílhat a vallástételre, a hitvallásra, akkor az a csalárd szív kételkedik, tagad. A Péter típusúakhoz, akik a templomban, Jézus közelében bármire képesek, de a templom falain kívül, Jézustól távol (esetleg kellő távolságra) már azt is elfelejtették, hogy kit hallgattak, mit hallgattak róla.

Jézust nem lehet távolról követni. Úgy nem lehet hozzá tartozni, hogy azt észre ne vegyék mások. Egyáltalán nem megy ez sokáig tagadás nélkül, hogy a Péterek elhelyezkednek a páholyban, miközben Jézus a színtéren küzd értük is. Ha tanítvány, és ha ott a helye, akkor neki is a színtéren kell küzdenie, és nem a páholyból nézni, hogy mi lesz majd vele. Olyan sok a „páholy-keresztény”, akik kellő távolságból, messze a tüztől, messze Jézustól

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

szeretnének melegedni. A hívő ember helye soha nem a nézőközöntségben van. Jézus Krisztus tanítványa csak az lehet, aki egyértelműen és mindenki számára nyilvánvalóan vele tart, aki láthatóan hozzátartozik, és aki vállalja Őt minden körülmények között. Kerül, amibe kerül. Így szép elegánsan megbújva, titokban, észrevétlenül nem lehet Jézus tanítványa senki. Aki félszívvvel akarja Őt követni, az hamarosan el fog szakadni tőle, vagy soha nem is tartozott igazán hozzá. Ehhez kellett volna egy döntés Péter életében, de ez eddig még nem történt meg. Mert e nélkül a döntés nélkül, átgondolt, megalapozott, visszavonhatatlan döntés nélkül csak udvarias szimpatizáns marad valaki, de nem elkötelezett tanítvány. Jézusnak nem rajongó-keresztényekre van szüksége, hanem csendes, elkötelezett, odaszánt, engedelmes követőkre. Aki nem elkötelezett tanítvány, az egy kényes helyzetben, kritikus pillanatban, mint amibe Péter került, menthetetlenül meg fogja tagadni Jézust. Mert nem akarja a maga bőrét a vásárra vinni. Mindenkinek van egy úgynevezett „Kajafás udvara”, ahol színt kell vallani, ahol vallást lehet tenni, ahol meg lehet fogalmazni a hitvallást. A tanítványt mindig a hitvallása árulja el. A páholyban nem maradhat

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

tanítvány senki, csak a színtéren, a Krisztussal együtt folytatott küzdelemben. „Menteni a menthetőt” lelkületű követőkkel Jézus nem tud mit kezdeni.

A következőkben lelepleződött Péter igazi énje is. Mert nem döntötte el előtte azt, hogy Jézushoz ragaszkodik, bármi történjék. Erre a ragaszkodásra lenne szükség a mi életünkben is. Bármi áron, bármi történjék is, én Őt mindig, minden körülmények között felvállalom. Péter története olyan leleplező és árulkodó a magunk életét nézve. Péter tagad: „ez is vele volt” - hallja. Ő azonban letagadta, és ezt mondta: "Asszony, nem ismerem őt!"

Ez az a kritikus pillanat, ami eldönti az összes ezután következő eseménynek az irányát. Az ember, ha egyszer enged, akkor a következő könnyebb lesz. Az első tagadás volt a legnehezebb, de az ezek utáni már lényegesen könnyebb volt. Már esküdözött, letagadott mindent, még azt is, hogy valaha látta volna Jézust. Ilyen messzire mehet el az ilyen szív. Péter lejtőre került. Először csak azt mondja: „**Asszony, nem tudom, mit beszélsz**”, aztán letagadja, hogy ismerte Jézust, harmadszor már esküvel erősíti meg ezt a hazugságot. Egyre lejjebb a lejtőn.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Az ilyen kritikus helyzetekben mindnyájunkból az jön felszínre, ami valójában bennünk van. Sok mindent lehet rejtegetni egy ideig. Megtanulunk viselkedni, sokszor már magunk sem tudjuk, mi van a szívünk mélyén. De egy-egy ilyen kritikus helyzet felszínre hoz mindent. A felszín Péternél is nagyon szép volt. Rajong Jézusért, félti a szenvedésektől. Ott van benne egy csomó jó szándék, jóindulat, öntudatosság, önérzetesség, és amikor ez a helyzet lerántja a leplet, akkor kiderül, hogy a valóság: önféltés, hazugságra és megalkuvásra való készség, árulás, gyávaság, tagadás. Ezt ő sem tudta magáról. Éppen ideje volt, hogy megtudja. Ennek a büszke embernek nagyon nagy szüksége volt arra, hogy belásson végre saját szíve mélyére is, és ne hitegesse magát azzal, hogy ő az, akinek látszik, hanem ő valójában ez, akinek most megmutatta magát. Jézus ezt előre tudta, és mégsem dobta őt ki a tanítványi körből, és még most sem dobja ki.

Meg lehet-e állni ezen a lejtőn? A lukácsi tudósítás arról számol be, hogy rátekintett az Úr. „**Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt**

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

mondta neki: "Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem." Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt."

Mi menti meg Pétert? Jézus tekintete és visszaemlékezése által Jézus szava.

Először az Ő tekintete. Jézust bent vallatják, pofozzák és szembeköpdösik. Eközben van figyelme arra, hogy mit csinál kint a kedves tanítvány. Amikor harmadszor is elhangzott a tagadás, Jézus megfordul egy pillanatra, és megkeresi Péter tekintetét. Találkozik a tekintetük. Nem azt mondja Jézus, hogy egy ilyen piszok alakra rá sem nézek többet, hanem mentő tekintettel keresi meg őt, mielőtt a lejtő aljára ér és összetöri magát. Nem tudjuk mi volt Jézus tekintetében, nem tudjuk, mire gondolt akkor Péter, mert ez nincs leírva. De az le van írva, hogy ennek a tekintetnek kimondhatatlan hatása volt Péterre. Abban a pillanatban eszébe jut Jézus szava, az ige, amit előző este hallott, és amit egyáltalán nem vett komolyan. Sőt meg volt sértődve, hogy vele ilyen keményen beszélnek.

Mit feltételez róla a Megváltó? Nem feltételezett semmit, csak tudta, hogy kicsoda ő valójában. De nem hitte el Jézusnak,

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

amit róla mondott, ahogyan mi sem hisszük el sokszor, amikor bemutat minket magunknak, vagy elénk tartja az ige tükrét, és végre megtudhatnánk, hogy kik vagyunk, és kikből akar minket megszentelt életű, használható tanítványokká tenni. Most azonban látta. Mivel belelátott végre a saját szívébe, nem lehetett mást tenni, mint sírni. Azt olvassuk, hogy ez a kemény férfiember keserves sírásra fakadt. Mert azon csak sírni lehet, amikor valaki először találkozik azzal a sötétséggel, ami a szívében van.

Ez történt nagypénteken. Nem a kakas mentette meg Pétert. Az Ige mentette meg Pétert. A kakasszó juttatta eszébe, hogy mit mondott Jézus, de nem a kakasszóba kapaszkodott, hanem az előző este hallott igébe, aminek az igaz voltáról most végre meg volt győződve. Az, hogy Jézus még mindig a szemébe néz, szemmel tartja őt, és Jézus szava igaz, és annak ellenére, hogy tudta róla, hogy ilyen, mégis számít rá, két biztos fogózó volt, amibe belekapaszkodott, és nem csúszott tovább. Képes volt sírni a maga állapotán. És aki képes sírni végre azon, hogy ő ilyen, amilyenek Jézus bemutatja, annak a számára van kegyelem és van új kezdés.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Mert éppen ez mutatja meg számunkra, hogy mi volt Jézus nagypénteki kereszthalálának a valódi oka és célja. Az volt az oka, hogy ilyenekké lettünk. Ilyen mélyre süllyedtünk. Ennyire nem ismerjük magunkat. Képesek vagyunk áztatni önmagunkat évtizedeken keresztül, és azt gondoljuk: valóban olyanok vagyunk, mint ami a felszínen látszik.

Ez az oka annak, hogy Jézusnak meg kellett halnia. Mert ezen mi magunk nem tudunk változtatni, nincs mibe kapaszkodni, nem tudjuk egymást megtartani, csak az érettünk meghalt Jézus tud segítséget adni. De Ő tud. Olyan segítséget, hogy amikor felátadása után külön beszélt Péterrel négyszemközt, nem is említette ezt a gyalázatos tagadást. Hiszen Péter ezen keservesen sírt. A megbánt bűnt nem emlegeti Jézus. De háromszor kérdezte meg tőle: szeretsz-e engem? Egyszer szinte provokálta a régi Pétert: jobban szeretsz-e engem, mint a többiek - mert ő mindig mindent jobban tudott. És nem mondja Péter, hogy jobban, hanem azt mondja: Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy szeretlek téged.

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

Az élete végén kész volt vértanúhalált halni Jézusért. Ekkora változást tud elvégezni a Megváltó szeretete és kegyelme akár melyikünkben. Ez volt az Ő halálának a célja.

A hagyomány szerint Péter azt kérte: fejjel lefelé feszítsék keresztre, mert nem méltó arra, hogy úgy haljon meg, ahogy az ő Megváltója. Ez lett a büszke, mindent tudó Péterből. Ehhez hasonló változást tud elvégezni Isten igéje és Szentlelke bármelyikünk életében. Csak ehhez fontos, hogy hagyjunk fel ezzel a magabiztos önteltséggel, ami őt jellemezte. Nem megsértődni kell, ha Isten tükröt tart elénk és bemutat önmagunknak, hanem hálát adni, mert ebben az mutatkozik meg, hogy még mindig nem mondott le rólunk. Azért szembesít önmagunkkal, hogy ne maradjunk ilyenek. Aki engedi, hogy Isten Szentlelke egészen újjáteremtse őt, vágyik erre, kéri ezt, így olvassa és hallgatja az igét, az lesz igazán tanítvány. Az fogja hitelesen képviselni ezt a jézusi szeretetet, az Ő igazságát, az Ő tisztaságát ebben a világban.

Ámen.